Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | Ἀθῆναι, 25 Μαρτίου 1939 | Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 17

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Τὸμ Πλάτ, ὅπως ἦταν φυσικὸ κι' ἐπόμενο, δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἀνακατευτῇ καὶ ὅλη ὥρα ἔμπαινε στὴ μέση μὲ ἀτέλειωτες καὶ ἄσκοπες περιγραφὲς τῆς ἁρματωσιᾶς τοῦ μακαρίτικου Ὀχάϊο.

—Μὴ δίνῃς προσοχὴ σ' ὅ,τι λέει. Ἐμένα ν' ἀκοῦς καλά, παιδί μου, γιατὶ εἶσαι ἀθῶος ἀκόμα κι' ἄπραγος. Τὸμ Πλάτ, τοῦτο δῶ τὸ καρυδότσοφλο ποὺ ἁρμενίζουμε δὲν εἶναι τὸ Ὀχάϊο καὶ μὴ μοῦ τὰ μπερδεύεις τὸ παιδί.

—Ἂν μάθῃ τὴν ἁρματωσιὰ τοῦ καραβιοῦ ἀπὸ τοῦτη δῶ τὴ σκάφη πάει χαμένος γιὰ πάντα, ἐπέμεινε ὁ Τὸμ Πλάτ. Γιατὶ ν' ἀφήσῃς νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ πάρῃ μερικὲς ἰδέες; Ἡ ἱστιοπλοΐα εἶναι ὁλόκληρη τέχνη, Χάρβεϋ, ὅπως θὰ σοῦ τὸ ἔδειχνα ἂν σ' εἶχα ἀνεβασμένον στὸν τεπαφίγκο τοῦ...

— Τὸ ξέρω. Ἔχεις σκοπὸ νὰ τὸν ζαλίσῃς μὲ τὶς τόσες κουβέντες σου. Σιωπή, Τὸμ Πλάτ. Αὐτὰ ποὺ τοῦ μαθαίνω ἐγώ, αὐτὰ θὰ τοῦ χρειαστοῦν στ' ἀλήθεια. Αὐτὰ εἶναι ὅλο δολλάρια καὶ σέντς ποὺ σοῦ βάζω στὶς τσέπες σου, παλληκάρι μου, ἔτσι ποὺ ὅταν μεγαλώσῃς καὶ κάνῃς κοιλιὰ νὰ μπορῇς νὰ κουμαντάρῃς ἕνα καράβι ἀπὸ τὴ Βοστώνη στὴν Κούβα καὶ νὰ λὲς πὼς ὁ Μεγάλος Τζὰκ σοῦ τἄμαθε ὅλα αὐτά. Τώρα θὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ γύρο γιὰ νὰ θυμηθῇς τὰ σχοινιὰ καὶ κάθε ἕνα ποὺ θὰ ὀνοματίζω ἐγὼ ἐσὺ θὰ τὸ δείχνῃς μὲ τὸ χέρι σου.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Μπρὸς ὁ Χάρβεϋ καὶ πίσω ὁ Μεγάλος Τζὰκ μὲ τὰ σχοινὶ στὰ χέρια ἔκαναν ὅλο τὸ γύρο τοῦ καραβιοῦ. Ὁ Χάρβεϋ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ κουράζεται, διευθυνόταν ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὸ σχοινὶ ποὺ τοῦ ζητοῦσαν ἐνῶ ἡ ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ τοῦ χάϊδευε τὰ πλευρά του, ἔτσι ποὺ κόντευε νὰ τοῦ κοπῇ ἡ ἀναπνοή.

Ἡ γυμναστικὴ αὐτὴ εἶχε ἀνάψει τὸ αἷμα τοῦ Χάρβεϋ καὶ τοῦτος ὁ τελευταῖος γύρος τοῦ τὸ ζωήρεψε ἀκόμη περισσότερο. Ἔτυχε ὅμως νὰ εἶναι ἕνα ἀγόρι μὲ ἐξαιρετικὴ κρίση κι' ἀντίληψη, προικισμένο μὲ ἀποφασιστικὸ χαρακτῆρα, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ καταστραφῇ ὁριστικὰ καὶ νὰ γίνῃ σωστὸ γαϊδούρι ἀπὸ τὰ πολλὰ χάδια. Γύρισε καὶ κοίταξε τοὺς ἄλλους. Κανένας, οὔτε καὶ ὁ Ντὰν δὲν γελοῦσε. Ὅλα αὐτά, ἦταν φανερὸ πὼς περιλαμβάνονταν μέσα στὸ πρόγραμμα τῆς καθημερινῆς δουλειᾶς, ὅσο δυσάρεστα κι' ἂν ἦταν. Ὁ Χάρβεϋ, σὲ κάθε καινούργιο ὄνομα κατάπινε ἕνα λυγμό, ἔβγαζε ἕναν ἀναστεναγμό, στράβωνε τὰ μοῦτρα του, ἀλλά, τὸ μάθαινε. Μὲ τὴν ἴδια ὀξύτητα στὴν ἀντίληψη ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀντιλαμβάνεται τὴν ἐπιβολή ποὺ εἶχε ἐπάνω στὴ μητέρα του καὶ νὰ τὴν ἐκ-

ΕΣΤΕΜΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ δούκα τοῦ Κέντ καὶ τῆς δούκισσας Μαρίνας, κόρης τοῦ πρίγκιπα Νικολάου τῆς Ἑλλάδος.

μεταλλεύεται, δικισθανόταν ὅτι κανεὶς ἀπ' ὅλους ποὺ βρίσκονταν στὸ καράβι, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸν Πέν, δὲν θ' ἀνεχόταν καμμιὰ «σαχλαμάρα» ἀπὸ μέρους του. Καμμιὰ φορὰ ἀρκεῖ ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἑνὸς ἀνθρώπου γιὰ νὰ ἐντυπώσῃ στὸ μυαλὸ τοῦ ἄλλου τὴ διδασκαλία του. Καὶ ὁ Μεγάλος Τζὰκ εἶχε αὐτὸ τὸ χάρισμα· ἔδειξε ἀκόμη στὸν Χάρβεϋ καμμιὰ δωδεκαριὰ σχοινιὰ καὶ δεσίματα καὶ ὁ μικρὸς ἐπανελάμβανε τὰ ὀνόματά τους ἔχοντας τὸ ἕνα μάτι του καρφωμένο πάντα στὸν Τὸμ Πλάττ.

— Μπράβο, καλὰ τὰ κατάφερες, εἶπε ὁ Μανουέλ. Ὅταν ξεφᾶμε θὰ σοῦ δείξω ἕνα καραβάκι ποὺ ἔκανα μόνος μου μὲ ὅλα τὰ πανιά του, τὰ σχοινιά του καὶ τὰ ξάρτια του. Ἔτσι θὰ μάθῃς ἀκόμη καλύτερα.

— Γιὰ πρώτη φορὰ καλὰ πῆγες, εἶπε καὶ ὁ Ντάν. Ὁ μπαμπᾶς ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ πὼς ὥσπου νἀρθῃ ἡ ὥρα νὰ σὲ φᾶν τὰ ψάρια θὰ ἀξίζῃς τὸ ψωμὶ ποὺ τρῶς. Καὶ δὲν εἶναι λίγο πρᾶμα νὰ τὸ λέῃ αὐτὸ ὁ μπαμπᾶς. Τὴν ὥρα ποὺ θὰ κάνουμε βάρδια ἐμεῖς οἱ δυό μας θὰ σὲ μάθω κι' ἄλλα·

— Εὔγκι! γκρίνιαξε ὁ Τρουὶπ προσπαθώντας νὰ διαπεράσῃ μὲ τὰ μάτια του τὴν ὁμίχλη ποὺ ἄχνιζε μπρὸς στὴν πρύμη τοῦ καραβιοῦ.

Ἤταν ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς τίποτε τρία μέτρα παραπέρα ἀπὸ τὸ μπαστούνι τοῦ φλόκου, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο τὰ κύματα κυλοῦσαν μεγαλόπρεπα σὲ μιὰ ἀτέλειωτη λιτανεία, φιλώντας τὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ καὶ σιγομουρμουρίζοντας.

— Τώρα θὰ σὲ μάθω κάτι ποὺ ὁ Μεγάλος Τζὰκ δὲν τὸ ξέρει! φώναξε ὁ Τὸμ Πλάττ βγάζοντας ἀπὸ ἕνα κιβῶτιο στὴν πρύμη ἕνα μεγάλο σκαντάγιο [1]) γεμάτο σγόμπους καὶ μὲ μιὰ βαθειὰ τρύπα ἀπὸ κάτω. Ὕστερα πῆρε λίγο ἀρνίσιο ξύγκι ἀπὸ ἕνα μικρὸ κασεδάκι, μ' αὐτὸ ἄλειψε τὴν τρύπα ἐκείνη, καὶ διευθύνθηκε κατὰ τὴν πλώρη·

— Τώρα θὰ ἰδῇς πῶς κάνουν νὰ πετάξῃ τὸ Γαλάζιο Περιστέρι.

Ὁ Ντίσκο ἔστριψε λιγάκι τὸ τιμόνι γιὰ νὰ κόψῃ τὸ δρόμο τῆς γολέττας, ἐνῶ ὁ Μανουὲλ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χάρβεϋ (καὶ φαντάζεται ὁ καθένας τὸ καμάρι τοῦ μικροῦ κατέβαζαν μονομιᾶς τὸ φλόκο. Τὸ βαρίδι ἔκανε ν' ἀντηχήσῃ ἕνα βαθὺ βουερὸ τραγούδι καθὼς ὁ Τὸμ Πλάττ τὸ στριφογύριζε στὸν ἀέρα.

—Ἔ, Χριστιανέ μου, πέτα το πιά, φώναξε ὁ Μεγάλος Τζὰκ μὲ ἀνυπομονησία. Δὲ βρισκόμαστε κοντὰ σὲ καμμιὰ ξέρα. Κάνεις σὰν νὰ ἦταν τὸ σπουδαῖο πρᾶμα!

— Μὴ ζηλεύῃς, πατριώτη! ἀπάντησε ὁ Τὸμ Πλάττ.

Τὸ βαρίδι πετάχτηκε μὲ ὁρμὴ στὴ θάλασσα κι' ἔκανε πλούφ! ἐνῶ ἡ γολέττα συνέχιζε τὸ δρόμο της.

— Εἶναι μεγάλη ἱστορία νὰ μετρᾶς τὸ βάθος, εἶπε ὁ Ντάν, ὅταν μάλιστα καμμιὰ φορὰ ἐπὶ μιὰ ὁλόκληση βδομάδα δὲν βλέπεις μ' ἄλλο μάτι παρὰ μονάχα μὲ τοῦτο τὸ βαρίδι. Ἔ, μπαμπᾶ, πόσο λὲς νἄχουμε;

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ καπετὰν-Ντίσκο μαλάκωσαν. Ὅλη ἡ φήμη του καὶ ἡ ὑπόληψή του ἐξαρτόνταν ἀπὸ τὸ πόσο νωρίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ψκράδες θ' ἀνακάλυπτε τὸ δρόμο ποὺ εἶχαν πάρει τὰ ψάρια. Καὶ ὅλοι ἀναγνώριζαν πὼς ἤξερε τὸ Μπάνκο ὅσο κανένας ἄλλος καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ταξιδέψῃ σ' αὐτὸν καὶ μὲ δεμένα μάτια ἀκόμη.

—Ἔξῆντα, ἀπάνω κάτω, ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶπε ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴ μικρὴ πυξίδα, ποὺ βρισκόταν μπροστά τους.

—Ἐξῆντα! φώναξε ὁ Τὸμ Πλάττ τραβώντας τὸ σκαντάγιο.

Ἡ γολέττα ξαναπῆρε τὸ δρόμο της.

— Πάρε βάθος, εἶπε ὁ Ντίσκο ὕστερα ἀπὸ κανένα τέταρτο.

—Ἔ, πῶς σοῦ φαίνεται; ἔκανε ὁ Ντὰν καὶ κοίταξε τὸν Χάρβεϋ μὲ καμάρι.

Μὰ ὁ Χάρβεϋ ἦταν τόσο περήφανος γιὰ τὰ δικά του τὰ κατορθώματα, ποὺ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ κάνῃ πιὰ ἐντύπωση.

— Πενῆντα! εἶπε ὁ Ντίσκο. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχουμε πέσει ἀκριβῶς ἀπάνω στὸ Πενῆντα-Ἐξῆντα.

— Πενῆντα! οὔρλιασε ὁ Τὸμ Πλάττ, ποὺ μόλις ξεχώριζε μέσα στὴν ὁμίχλη. Πάνω ἀπὸ ἕνα μέτρο δὲ λαθεύεσαι. Ὅπως οἱ μπόμπες τοῦ Φόρτ-Μαιήσουν.

— Χάρβεϋ, δόλωσε τὴν πετονιά, εἶπε ὁ Ντάν.

Ἡ γολέττα, ἐνῶ τὸ μπροστινὸ πανί της πλατάγιζε μὲ λύσσα, ἔμοιαζε σὰν νἄψαχνε νὰ βρῇ τὸ δρόμο της ἀνάμεσα σὲ πάχυ μπαμπάκι.

—Ἔεεπ!

Ἡ ὁρμιὰ τοῦ Ντὰν τεντώθηκε ποὺ ἔλεγες πὼς θὰ σπάσῃ.

— Μὰ πῶς στὴν εὐχή. μυρίστηκε ὁ μπαμπᾶς τὰ δάχτυλά του; Βοήθα, Χάρβεϋ, εἶναι χοντρὸ ψάρι κι' ἔχει καταπιῇ τὸ δόλωμα γιὰ καλά, νὰ τὸ ξέρῃς.

Τράβηξαν μαζὶ καὶ σήκωσαν ἕνα μπακαλιάρο πελώριον, μὲ μάτια πεταχτά, ποὺ εἶχε καταπιῇ τὸ δόλωμα σχεδὸν ὥς τὸ φελλό.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

1. Βολὶς βυθομετρήσεως.

1) Ἔτσι λέγεται ἕνα μέρος τοῦ Μπάνκου ὅπου οἱ βυθομετρήσεις δείχνουν αὐτὸ τὸ βάθος σὲ ὀργυιές.

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΚΙ' ΑΠΟ ΜΑΚΡΥΑ ΦΤΑΙΧΤΡΑ

Μιὰ νιόπαντρη ποὺ εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶναι πολυλογοῦ, γιὰ νὰ βρίσκῃ καιρὸ νὰ πιάνῃ κουβεντολόϊ μὲ τὶς γειτόνισσες, ἄρχιζε καὶ τελείωνε τὶς δουλειές της βιαστικὰ κι' ὅπως, ὅπως. Ἔτσι ἔκανε καὶ πολλὲς ζημιές. Σ' αὐτὲς δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ κανένα μάρτυρα καὶ τέτοισι ἦταν ἡ πεθερά της ποὺ ἔμενε μαζί της.

Ἡ γρηά, μὲ τὸ νὰ εἶναι καλή, δὲν ἔλεγε στὸν γιό της τίποτα, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ βάλῃ σὲ λόγια τὸ ἀντρόγυνο καὶ τὴν συμβούλευε κάθε τόσο νὰ μὴν εἶναι ἀπρόσεκτη.

Οἱ συμβουλές της ὅμως, νευριάζανε τὴ νύφη της καὶ ζητοῦσε ἀφορμὴ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ.

Τὴν εὐκαιρία, τῆς τὴν ἔδωκε ἀθελά του ὁ ἄντρας της, ὅταν μπροστά του ἔκανε μιὰ μεγάλη ζημιὰ καὶ τὴν εἶπε ζημιαρόγατα.

Τότε ἐκείνη ξέσπασε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Γιὰ τὶς ζημιές, αἰτία εἶναι ὁ ἥσκιος τῆς πεθερᾶς μου ποὺ εἶναι τόσο βαρύς.

Ὁ ἄντρας της, στὰ ἄκουσμα τῆς τόσο ξεκάρφωτης δικαιολογίας, ἐγέλασε δυνατὰ καὶ γιὰ νὰ τῆς κόψῃ «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις» ἔστειλε σύνταχα τὴν μητέρα του στὴν Πόλι, μὲ τὴν δικαιολογία νὰ κάνῃ συντροφιὰ τῆς παντρεμένης ἀδερφῆς του, ποὺ ἦταν ἐκεῖ ξένη καὶ ἀπόξενη.

Λίγες ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ ταξίδεμα τῆς πεθερᾶς της, ἡ κουβεντολογοῦ, ἀφοῦ ἐζύμωσε καὶ ἐφούρνισε ψωμὶ στὸ σπιτικό της φοῦρνο, βγῆκε στὴν γειτονιὰ καὶ ἔπιασε τὴν συνηθισμένη της κουβέντα.

Ὅταν ἀργὰ θυμήθηκε τὰ ψωμιά της κι' ἔτρεξε νὰ τὰ ξεφουρνίσῃ, ἔφτασε καὶ ὁ ἄντρας της στὸ σπίτι.

Καθὼς εἶδε νὰ τὰ βγάζῃ μαυρισμένα καὶ καμένα τῆς εἶπε εἰρωνικά:

— Δὲν πιστεύω τώρα νὰ δικαιολογηθῇς πῶς ἔφταιξε ὁ ἥσκιος τῆς μάνας μου καὶ καῆκαν τὰ ψωμιά σου;

— Καὶ ὅμως ἐκείνη εἶναι ἡ φταίχτρα, θὰ φταρίστηκε αὐτὴ τὴν ὥρα, στὴν Πόλη, καὶ μὲ τὰ ἀφοῦ της φούντωσε καὶ μαυρίστηκε ὁ φοῦρνος καὶ μοῦ τἄκαψε!!!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΕΙΜΗΛΙΑ ΤΟΥ 1821

Ἀγαπητοί μου,

Τὴν 25η Μαρτίου, τὴ μεγάλη ἐθνικὴ ἡμέρα, τὴ γιορτάζαμε κι' ἐκεῖνα τὰ χρόνια στὴν Ἀθήνα—τότε δηλαδὴ ποὺ ἤμουν φοιτητής—ὅπως ἀπάνω-κάτω καὶ σήμερα: κανονιές, μουσικές, σημαῖες, πανηγυρικοὶ λόγοι, ποιήματα, ἐνθουσιασμός. Τὸ Πανεπιστήμιο λάβαινε ἐνεργὸ μέρος στὸν ἑορτασμό. Στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν τελετῶν, ἕνας καθηγητής, ὁ ἱστορικὸς συνήθως, ἐκφωνοῦσε τὸν πανηγυρικό. Ἔπειτα οἱ φοιτηταὶ μαζευόμασταν στὰ προπύλαια, βγάζαμε καὶ μεῖς λόγους, ἀπαγγέλλαμε ποιήματα δικά μας καὶ στεφανώναμε τοὺς ἀνδριάντες τοῦ Πατριάρχη καὶ τοῦ Ρήγα, καθὼς καὶ τὸ μνημεῖο τῶν Ἱερολοχιτῶν, ποὺ ἦταν τότε στὸ λεγόμενο «ἄλσος» τοῦ Πανεπιστημίου, ἐκεῖ ὅπου σήμερα εἶναι ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη κι' ὁ κῆπος της. Πηγαίναμε ἀκόμα στοὺς Στύλους, ὅπου ὁ Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὁ μεγάλος ρήτορας, ἐκφωνοῦσε πάντα ἕναν ἐμπνευσμένο καὶ θαυμάσιο λόγο, ἢ στὸν «Παρνασσό, ὅπου μιλοῦσαν ἢ ἀπήγγελλαν ποιήματά τους οἱ γνωστότεροι λόγιοι καὶ ποιητές, καὶ παντοῦ ἄλλοῦ, ὅπου ἐπίσημα ἢ ἀνεπίσημα, γιορταζόταν ἡ 25η Μαρτίου. Τὸ βράδυ κάναμε λαμπαδηφορία ἢ ἀκολουθούσαμε τὴ λαμπαδηφορία τοῦ στρατοῦ. Τελοσπάντων, πολλὰ κάναμε, βλέπαμε κι' ἀκούγαμε τὶς δυὸ ἡμέρες ποὺ βαστοῦσε ὁ ἑορτασμός, τὴν παραμονὴ καὶ ἀνήμερα. Ἀλλὰ γιὰ μένα, καὶ γιὰ πολλοὺς συμφοιτητές μου, τὸ ὡραιότερο, τὸ συγκινητικώτερο, τὸ ὑποβλητικώτερο ἦταν τὸ προσκύνημα κάποιων κειμηλίων τοῦ 1821.

Καὶ θυμοῦμαι τώρα τὴν πανοπλία τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη πού, κάθε 25η Μαρτίου, τὴν ἐξέθετε ὁ Φαλέζ. Αὐτὸ ἦταν τὸ φιλολογικὸ ψευδώνυμο κάποιου Κολοκοτρώνη, γιοῦ τοῦ Γενναίου κι' ἐπομένως ἀνεψιοῦ τοῦ μεγάλου στρατηλάτη, τοῦ Γέρου τοῦ Μωριᾶ. Ἔγραφε πολὺ ὄμορφα πράγματα στὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, καθόταν σ' ἕνα σπίτι στὴν ὁδὸν Βουλῆς, ὅπου στὸ ἰσόγειό του ἦταν τότε τὸ γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως», καὶ τὴν ἐθνικὴ ἑορτὴ καλοῦσε ἐκεῖ τοὺς ἀναγνῶστες του κι' ὅλο τὸν κόσμο σὲ προσκύνημα τῆς πανοπλίας τοῦ ἐνδόξου προγόνου του, ποὺ ἦταν κειμήλιο ὄχι μόνο τῆς οἰκογένειας Κολοκοτρώνη ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἔθνους. Πήγαινα πάντα κι' ἐγώ. Στὴ σάλλα, πάνω σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι, ἦταν ἕνας θώρακας, ἕνα-δυὸ σπαθιά, μερικὰ ἄλλα πράγματα καὶ, καταμεσίς, πάνω ἀπ' ὅλα, μιὰ περικεφαλαία ποὺ γυάλιζε σὰ χρυσή. Ὁ Φαλέζ, μὲ τὸ ἀγαθό του πρόσωπο, στεκόταν ἐκεῖ μπροστά, ἄφωνος, δακρυσμένος, σκυφτός. Κι' ὁ κόσμος περνοῦσε μ' εὐλάβεια καὶ μὲ συγκίνηση. Ἔβλεπε τὴν περικεφαλαία ποὺ φοροῦσε στὶς μάχες ὁ ἥρωας τοῦ 21, καὶ τὸν φανταζόταν ὁλάκερο, ζωντανό, καβάλλα στὸ πολεμικό του ἄλογο, μὲ τὴ φουστανέλλα του, μὲ τὰ μακριά του μαλλιὰ καὶ μὲ τὸ σπαθί στὸ ἁπλωμένο χέρι, νὰ δείχνῃ τὸ δρόμο τῆς νίκης καὶ τῆς δόξας.

Ἡ περικεφαλαία τοῦ Κολοκοτρώνη, ποὺ τὴν εἶδα δυὸ-τρεῖς φορές, στὸ σπίτι τοῦ Φαλέζ, σ' αὐτὸ τὸ προσκύνημα τῆς 25ης Μαρτίου, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ζωηρότερες ἐφηβικές μου ἀναμνήσεις. Ἀλλὰ θυμοῦμαι καὶ μερικὰ ἄλλα κειμήλια τοῦ 21 ἀπὸ τὰ προσκυνήματα ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶναι τὸ μακρὺ ἄσπρο γάντι, ἢ τὸ ψεύτικο χέρι, τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη, κι' ὁ τάφος τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, δηλαδὴ ἡ πλάκα αὐτοῦ τοῦ τάφου μὲ τὸ ἄγαλμα, ποὺ τὴν εἶχαν φέρει ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι. Δὲν θυμοῦμαι ἀκριβῶς ποῦ τὴν εἶδα, ἀλλὰ νομίζω στὸ τότε καταρτιζόμενο Ἐθνολογικὸ Μουσεῖο. Μιὰ νέα γυναῖκα, ἰσχνὴ καὶ φτωχή, πεσμένη πάνω στὴν ταφόπετρα, διαβάζει τὄνομα τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ της. Εἶναι ἡ Ἑλλάδα τοῦ 21 ποὺ θρηνεῖ τὸν Μπότσαρη, τὸν ἥρωά της. Θαυμάσιο ἔργο τοῦ γάλλου γλύπτη Δαυΐδ ντ' Ἀνζέρ, ἐκινδύνευε νὰ καταστραφῇ στὸ Μεσολόγγι, γιατὶ τὸ εἶχαν κάνει στόχο οἱ σκοπευτές «Κι' οἱ βάρβαροι αὐτοὶ ἦταν Ἕλληνες», εἶπε τότε ὁ γάλλος Ἰούλιος Κλαρετί, ποὺ διηγήθηκε σ' ἕν' ἄρθρο του τὴ θλιβερὴ ἱστορία...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

17

Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ; ρώτησε ἄγρια ὁ Γάτος.

—Ἄχ, ἀφέντη μου κυρ-Γάτε, ἀποκρίθηκε ὁ Γιαννάκης βοήθησέ με! Θέλω νἀνεβῶ στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ, νὰ βρῶ τὸ βοτάνι τῆς Ζωῆς γιὰ τὴν ἄρρωστη μαννούλα μου, κι' αὐτὴ ἡ λίμνη δὲν μᾶφήνει νὰ περάσω. Πῶς νὰ κάμω;

—Ἄκουσε, εἶπε ὁ Γάτος· ἐγὼ θὰ σὲ κάμω νὰ περάσῃς, γιατὶ δική μου εἶναι ἡ λίμνη, ἀλλὰ θὰ μοῦ κάμῃς πρῶτα κάτι ποὺ θὰ σοῦ ζητήσω.

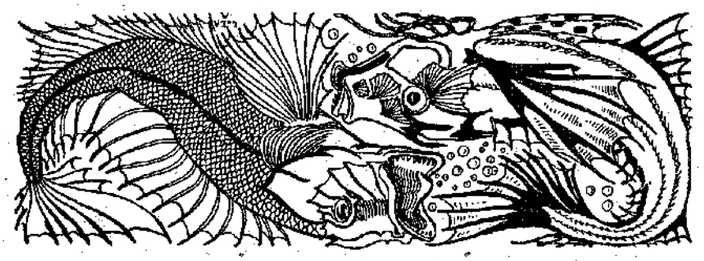

—Ὅ,τι θέλεις, ἀφέντη μου κὺρ Γάτε· πρόσταξέ με καὶ θὰ τὸ κάμω.

— Λοιπόν, θὰ μοῦ πιάσῃς ὅλα τὰ ψάρια ποὺ ἔχει ἡ λίμνη μου καὶ θὰ μοῦ τὰ μαγειρέψῃς. Τὰ μισά, τηγανητά, ἢ ψητά, ἢ πλακί, κιτὰ τὸ ψάρι καὶ τἄλλα μισὰ θὰ μοῦ τὰ παστώσῃς γιὰ νὰ βαστήξουν. Ἐκεῖ χάμω θὰ βρῇς δίχτυα, ἀγκίστρια, καλαμίδια, πετονιές, μαστέλλα, καλάθια κι' ὅ,τι ἄλλο θὰ σοῦ χρειάζεται. Πάρα-κάτω εἶναι κι' ἡ κουζίνα μου. Ἐκεῖ θὰ βρῇς λάδι, βούτυρο, ἁλάτι, πιπέρι, καί, δίπλα στὸ λαχανόκηπο, ὅ,τι χορταρικὸ θελήσῃς γιὰ τὸ μαγείρεμα. Τώρα σ' ἀφίνω, κι' ἅμα τελειώσῃς, μὲ φωνάζεις.

Ὁ Γάτος εἶπε αὐτὰ κι' ἔγινε ἄφαντος. Χωρὶς ἄλλο, ἦταν κι' αὐτὸς ἕν' ἀπὸ τὰ πνεύματα τοῦ Βουνοῦ. Θὰ βοηθοῦσε τὸ Γιαννάκη νὰ περάσῃ τὴ λίμνη, ἂν τοῦ ἔκανε τὸ θέλημά του, καὶ θὰ τὸν ἔτρωγε ἂν δὲν τοῦ τὸ ἔκανε. Ἐμπρὸς λοιπόν, δουλειά!

Ἔτσι ὁ Γιανγάκης ἔγινε καὶ ψαράς. Γιὰ νὰ κάμῃ πιὸ γρήγορα, δοκίμασε πρῶτα νὰ ψαρέψῃ μὲ τὰ δίχτυα. Τὰ ἔρριξε πολλὲς φορὲς καὶ σὲ πολλὰ μέρη τῆς λίμνης, μὰ δὲν ἔπιασε οὔτε λέπι. Ὅταν τὰ τραβοῦσε, ἦταν πάντα ἄδειανά. Ὧρες παιδεύτηκε ἔτσι, μὰ τοῦ κάκου. . .

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὁ κὺρ Πέτρος εἶχε φύγει ἀπὸ πολὺ πρωΐ.

Στὸ δρόμο οἱ δυὸ γυναῖκες μιλοῦσαν γιὰ διάφορα πράγματα. Μὰ ἐξαφνα ἡ κυρὰ Ἀναστάσαινα ἔκοψε τὴ συζήτηση καὶ εἶπε :

— Νᾶρθῃς καμμιὰ μέρα στὸ μύλο, κυρὰ Μαρία μου, νὰ ἰδῇς τί ὡραῖα ποὺ τὸν διορθώσαμε.

Ἀγόρασα κι' ἕνα ἀμπέλι, τὸ ξέρεις, τοῦ κὺρ-Στάθη καὶ κάνει πολὺ κρασί καὶ συμφώνησα νὰ τὸ πουλήσω στὸ χάνι τῆς Κουκουναριᾶς. Τώρα θ' αὐξήσουν τὰ εἰσοδήματά μας κι' ὁ Ἰωσήφ μου ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια θὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους γαμπρούς. Θυμᾶσαι τί σκληρὸ παιδὶ ποὺ ἦταν καὶ τώρα πόσο ἄλλαξε, στρώθηκε στὴ δουλειά, φρονίμεψε ! Καὶ παιδὶ μὲ μυαλό, μὲ φιλότιμο !

— Μόρφω, Μαριά, ποῦ τρέχετε ; Πηγαίνετε στὸν ἴσιο δρόμο ! Ἂν τ' ἀφήσῃ κανεὶς μοναχὰ εἶναι ἄξια νὰ κατλερωθοῦν πρὶν φτάσουμε στὸ χωριό.

Ἡ κυρία Μαρία εἶχε δίκιο, γιατὶ ἡ Μαριὰ ἀκράτητη ἀπὸ τὴ χαρά της ποὺ θὰ ἔκανε μιὰ τόσο μεγάλη ἐκδρομή, μόλις εἴκοσι βήματα περπάτησε σὰν ἄνθρωπος, μὰ ὕστερα ἄρχισε νὰ τρέχῃ, νὰ πατάῃ στὰ νερὰ καὶ νὰ σκαρφαλώνῃ στοὺς φράχτες γιὰ νὰ κόψῃ λουλούδια. Ἡ Ἐμορφία στὴν ἀρχὴ κρατιόταν γιατὶ συλλογιζόταν τὰ καινούργια της φορέματα, μὰ ὕστερα παρασύρθηκε κι' αὐτὴ ὁ Ἰωσὴφ περπατοῦσε στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀνάμεσα στοὺς δυό.

Μὰ οἱ δυὸ μικρὲς δὲν ἔδειχναν καμμιὰ διάθεση νὰ ὑπακούσουν καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε ἡ κυρὰ Μαρία νὰ τὶς χωρίσῃ καὶ νὰ τὶς πιάσῃ τὴ μιὰ ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι καὶ τὴ μιὰ ἀπὸ τ' ἄλλο. Ἔτσι ἔφτασαν στὸ χάνι τῆς Κουκουναριᾶς χωρὶς κανένα ἄλλο ἀπευκταῖο, κι' ἐκεῖ ὥσπου νὰ ζεύξουν τ' ἄλογο στὸ ἁμάξι τῆς κυρὰ Ἀναστάσαινας, στάθηκε ἡ Μαριὰ καὶ καθάρισε τὰ παπούτσια της.

Οἱ δυὸ γυναῖκες κάθησαν στὰ πίσω καθίσματα, τὰ δυὸ κορίτσια στὰ μπροστινά, καὶ ὁ Ἰωσὴφ κάθησε στὴ θέση τοῦ ἁμαξᾶ κρατώντας τὸ χαλινάρι καὶ τὸ καμουτσίκι στὰ χέρια του.

—Ἐμπρός ! εἶπε ἡ κυρὰ Ἀναστάσαινα.

Ὁ Ἰωσὴφ ἔδωσε μιὰ βιτσιὰ στ' ἄλογό του. καὶ τ' ἄλογο ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Ὁ Ἰωσὴφ καμάρωνε γιατὶ πρώτη φορὰ πήγαινε μὲ τ' ἁμάξι του ἀνθρώπους καλοντυμένους ἐνῶ ὡς τώρα ἦταν συνειθισμένος νὰ κουβαλάῃ σακκούλια μὲ ἀλεύρι ἢ μὲ σιτάρι. Ἡ Ἐμορφία καθόταν σοβαρή, ἀπὸ τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ τρεῖς χωρικοὶ καθὼς τὴν εἶδαν εἶπαν μετ. ἐύτους : «Τί νόστιμο κοριτσάκι». Πρόσεχε ὅπως καθόταν μήπως ζαρώσῃ ἢ τσαλακώσῃ τὸ φόρεμά της καὶ ἔρριχνε κατὰ πίσω τὶς κοτσίδες της γιὰ νὰ φαίνονται οἱ κόκκινοι φιόγκοι. Ἡ κυρὰ-Μαρία καθόταν ἀλύγιστη καὶ περήφανη ἡ δὲ κυρὰ-Ἀναστάσαινα ἡ μυλωνοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ παινεύῃ τὸν Ἰωσήφ. Ποιὸς ξέρει πόση νάταν ἡ κληρονομία καὶ ὥσπου νὰ μεγαλώσουν τὰ δυὸ παιδιὰ κάτι θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ μὲ τὴν ἐγγονὴ τῆς κυρὰ-Μαρίας. Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ «κάτι» στήριζε ὅλες τὶς ἐλπίδες ἡ πονηρὴ μυλωνοῦ κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπαινῇ τὸ ἐμπόρευμα της καὶ νὰ κολακεύῃ τὴν κληρονόμα τοῦ ξαδέλφου Ἀριστείδη.

Καὶ ἡ γυφτοπούλα ;

Ἄ ἡ γυφτοπούλα τῆς φαινόταν σὰν νὰ τῆς εἶχαν βάλει φτερά. Πόσον καιρὸ εἶχε νὰ ταξιδέψῃ μὲ τ' ἁμάξι ! Χαιρόταν βλέποντας τὶς ρόδες νὰ γυρίζουν, χαιρόταν βλέποντας ἄλλα δέντρα, ἄλλα σπίτια, ἄλλα χωράφια, ἄλλα πουλιά, ἄλλους βράχους καὶ ἤθελε νὰ πάῃ μακρυά, πολὺ μακρυά, πεθύμησε νὰ ἦταν γυφτοπούλα πάλι ὅπως πρὶν καὶ νόμιζε πὼς βλέπει γύρω της Τσιγγάνους καὶ ἁμάξια τσιγγάνικα, καὶ σκηνὲς ἀπὸ Τσιγγάνους. Θὰ ἤθελε ποτὲ νὰ μὴν τέλειωνε αὐτὸ τὸ ταξίδι, τόσο πολὺ ὥστε ὅταν ὁ Ἰωσὴφ γύρισε καὶ εἶπε σ' ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν μέσα στ' ἁμάξι : «Φτάσαμε» ἡ Μαριὰ φώναξε καταλυπημένη :

— Μπᾶ, τόσο γρήγορα ;

Τὸ ἁμάξι σταμάτησε μπρὸς στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ, ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε στὴν πόρτα καὶ μόλις εἶδε τὴν κυρὰ Μαρία γύρισε τὸ κεφάλι του κατὰ μέσα καὶ γελώντας φώναξε τὸν κὺρ-Πέτρο ποὺ εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ πολλὴ ὥρα καὶ καθόταν κάτω καὶ περίμενε. Βγῆκε τότε κι' ὁ κὺρ-Πέτρος καὶ μαζὶ μὲ τὸν ξενοδόχο βοήθησαν τοὺς ταξιδιῶτες νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τ' ἁμάξι.

— Καλῶς ὡρίσατε, κυρία Μαρία, καλῶς ὡρίσατε, κυρὰ Ἀναστάσαινα ! εἶπε ὁ ξενοδόχος. Τὸ φαΐ εἶναι ἕτοιμο, καὶ τί φαΐ ! πρώτης ! Ἡ γυναίκα μου ἐπιστατεῖ στὰ μαγείρεμμα καὶ τοῦ ξενοδοχείου μας τὰ φαγητὰ εἶναι στὸν κόσμον ὅλον ξακουσμένα. Ξεκουραστῆτε λιγάκι καὶ θὰ σᾶς στρώσω σὲ χωριστὸ τραπέζι νὰ φᾶτε μὲ τὴν ἡσυχία σας.

Σὲ λίγο ὅλοι κάθονταν στὸ τραπέζι. Ἡ Μαριὰ ἐνῶ ἔτρωγε τὰ νόστιμα φαγητὰ ποὺ μοσχοβολοῦσαν μέσα στὰ καινούργια καθαρὰ πιάτα τους, ἐπάνω σὲ τραπεζομάντηλο ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι, συλλογιζόταν ὅτι ἄλλοτε, ὁπότε ἐρχόταν εἴτε αὐτὴ εἴτε οἱ σύντροφοί της οἱ ἄλλοι Ἀτσίγγανοι, μπρὸς στὶς πόρτες τῶν ξενοδοχείων, ὅλοι τοὺς ἔδιωχναν σὰν τὰ σκυλιὰ ἢ τοὺς πετοῦσαν μὲ περιφρόνηση τ' ἀποφαγούδια ἀπὸ τὸ πλούσιο τραπέζι ὅπου τώρα καθόταν κι' ἔτρωγε σὰν κυρία. Ἂν τούτη τὴ στιγμὴ παρουσιαζόταν στὴν πόρτα κανένας Τσιγγάνος ἀρχηγὸς νὰ τὴν παραλάβῃ, βέβαια καὶ δὲν θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε, ἀλλὰ θ' ἀποτραβιόταν μὲ φρίκη. Πρὶν ἀπὸ λίγο, θυμᾶστε, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἦταν τσιγγάνα καὶ τώρα ἔξαφνα ἄλλαξε γνώμη. Τὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν εἶναι ἄστατο κι' ἀλλάζει εὔκολα καὶ πρέπει νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς ὥσπου νὰ καταλάβῃ ἡ γυφτοπούλα τί θέλει καὶ τί ἐπιθυμεῖ.

Ὡστόσο στὰ παιδιὰ δὲν ἀρέσει νὰ κάθουνται πολλὴν ὥρα ἀκούνητα στὸ τραπέζι. Γι' αὐτὸ ἡ Μαριὰ καὶ ἡ Ἐμορφία ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ χόρτασαν σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ στάθηκαν στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, βλέποντας τὸν κόσμο ποὺ περνοῦσε. Ἐπειδὴ ὅμως τὶς ἐνοχλοῦσαν οἱ πελάτες ποὺ ἔμπαιναν καὶ ἔβγαιναν βγῆκαν στὸ δρόμο καὶ ἔκαναν δυὸ-τρεῖς βόλτες. Ἀπὸ μακρυὰ φαινόταν μιὰ μικρὴ πλατεῖα.

—Τί εἶναι ἐκεῖ πέρα; ρώτησε ἡ Μαριὰ τὴν Ἐμορφία ποὺ εἶχε ξαναρθεῖ στὸ χωριό.

— Δὲν θυμᾶμαι καλά, Νομίζω πὼς εἶναι μιὰ ἐκκλησία κι' ἐμπρὸς στὴν ἐκκλησία εἶναι πλατεῖα κι' ἔχει διάφορα ἐμπορικά. Ἀπ' ἐκεῖ μοῦ ἀγόρασε τὴν κούκλα μου ἡ γιαγιά μου. Δὲν ξέρω ὅμως καλὰ ἂν εἶναι ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε ; εἶπε ἡ Μαριὰ καὶ τράβηξε τὴν Ἐμορφία ποὺ πῆγε ἀπὸ πίσω της, γυρίζοντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι της καὶ λέγοντας : «Ἀχ, τί θὰ πῇ ἡ γιαγιά».

Μόλις εἶχαν προχωρήσει καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα καὶ ἄκουσαν ἀπὸ πίσω τους ἕνα φοβερὸ «ὤψπ !» καὶ τρομαγμένες ἔνοιωσαν κάποιον νὰ πηδάῃ πίσω τους. Γύρισαν ξαφνιασμένες καὶ εἶδαν τὸν Ἰωσὴφ ποὺ γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του.

—Ἔ, τρομάξατε ; εἶπε στὰ κοριτσάκια. Ἡ μητέρα μου πῆγε ν' ἀγοράσῃ στάρι, ἡ γιαγιά σου καὶ ὁ πατέρας σου πῆγαν στὸ συμβολαιογραφεῖο. Σᾶς ζήτησαν πρὶν φύγουν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τοὺς εἶπε ὁ ὑπηρέτης ὅτι τραβήξατε κατὰ δῶ καὶ τότε μοῦ εἶπαν νὰ ἔρθω νὰ σᾶς βρῶ γιὰ νὰ μὴ χαθῆτε.

«Ἔτρεξα λοιπὸν καὶ σᾶς ἐγνώρισα ἀπὸ τὴ μαύρη πλεξίδα τῆς Μαριᾶς· ὅλα τὰ κορίτσια ἐδῶ ἔχουν ξανθὰ μαλλιά. Καὶ τώρα ποῦ πηγαίνατε ;»

—Ἔτσι γυρίζαμε, στὴν τύχη.

—Ἐλᾶτε νὰ κάνουμε ἕνα γύρο. Ἔχω ἔρθει πολλὲς φορὲς ἐδῶ καὶ ξέρω ὅλα τὰ κατατόπια τοῦ χωριοῦ.

Τὶς πῆγε λοιπὸν στὸ μεγάλο δρόμο τοῦ χωριοῦ ὅπου ἦταν ὡραῖα καὶ ψηλὰ σπίτια.

—Εἶδες ποτέ σου, Μαριά, τόσο μεγάλα σπίτια ; τὴν ρώτησε ὁ Ἰωσήφ, νομίζοντας πὼς θὰ τὴν θαμπώσῃ.

— Εἶδα δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τόσα στὴ Σεβίλλη, στὸ Τούνεζι καὶ στὴ Γένοβα, ἀποκρίθηκε ἡ Μαριά, ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ Σεβίλλη, τὴν Τύνιδα καὶ τὴ Γένουα ὅταν ἦταν μαζὶ μὲ τοὺς Ἀτσίγγανους. Κι' ἐπειδὴ εἶχε συμπληρώσει τὶς ἀτομικές της ἐντυπώσεις μὲ τὰ μαθήματα τῆς γεωγραφίας ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴ μητέρα τοῦ γιατροῦ, ἄρχισε νὰ λέῃ ἕνα σωρὸ περίεργα πράγματα γιὰ τὴν Ἱσπανία, τὴν Ἰταλία καὶ τὴ Βόρειο Ἀφρικὴ καὶ ἡ Ἐμορφία κι' ὁ Ἰωσὴφ τὴν ἄκουγαν καὶ θαύμαζαν τὶς γνώσεις της.

Ὅλο τὸ ἀπόγευμα τὸ πέρασαν τὰ τρία παιδιὰ γυρίζοντας στὰ διάφορα μέρη τοῦ χωριοῦ. Κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμμα, ἐνῶ ἦσαν στὴν πλατεῖα εἶδαν νἄρχουνται πρὸς τὸ μέρος τους τὸν κὺρ-Πέτρο, τὴν κυρὰ-Μαρία καὶ τὴν κυρὰ Ἀναστάσαινα.

Ἡ κυρὰ Μαρία κρατοῦσε ὁλόρθο τὸ σκυφτὸ κορμί της καὶ ἕνα πλατὺ χαμόγελο φώτιζε τὸ γεροντικό της πρόσωπο. Ὁ ἐξάδερφος Ἀριστείδης τῆς εἶχε ἀφήσει ἑκατὸ χιλιάδες κληρονομιά, περιουσία ὁλόκληρη ! Προίκα τῆς Μορφούλας μοναδική. «Ποῦ νὰ βρεθῇ γάμπρὸς γιὰ τόσο πλούσια νύφη. Ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπὸ πολιτεία καὶ ὄχι ἀπὸ χωριό. Κύριος μὲ τὰ ὅλα του καὶ ὄχι χωριάτης». Τώρα ἂν οἱ σκέψεις της αὐτὲς ἦταν σωστὲς ἢ ὄχι, ἄλλος λόγος. Αὐτὰ σκεφτόταν.

Ὁ γραμματοκομιστής. (Σ. 140, στ. γ')

Ὡστόσο ἡ κυρὰ Μαρία μέσα στὴν μεγάλη χαρά της τρατάρησε τὰ παιδιὰ στὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ τοὺς ἀγόρασε ἕνα πλῆθος ὡραῖα δῶρα.

Τὸ βράδυ ξαναγύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο. Τὰ κορίτσια ἦταν κατακουρασμένα καὶ ἡ Ἐμορφία κοιμήθηκε ἀμέσως, μὰ ἡ Μαριὰ ἦταν ξύπνια καὶ ὀνειρευόταν, ὄχι βέβαια ὅσα εἶχε ἰδεῖ, ἀλλὰ ὅλως διόλου ἄλλα πράγματα.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαναγύρισαν στὸ χωριὸ καὶ ἄρχισαν πάλι τὴν συνειθισμένη τους ζωή. Πόσο βαρειὰ φαίνεται ἡ δουλειὰ ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ὁλόκληρης ἡμέρας διασκέδαση ! Ἡ Ἐμορφία δὲν ἤθελε πιὰ νὰ ράψῃ ἢ νὰ πλέξῃ καὶ τὸ δήλωσε κατηγορηματικὰ στὴ γιαγιά της, ποὺ συμφώνησε μὲ τὴν ἐγγονή της, γιατὶ ἔκρινε κι' αὐτὴ πὼς μιὰ τόσο πλούσια κληρονόμα δὲν ἦταν σωστὸ νὰ ἀνακατεύεται μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ κληρονομιά, καθὼς βλέπετε γύρισε καὶ τῆς κυρᾶς Μαρίας τὰ μυαλά.

Κι' αὐτὰ γίνονταν μὲ τὴν Ἐμορφία. Ἡ Μαριὰ ὅμως δὲν εἶχε κανένα νὰ κληρονομήσῃ. Τώρα εἶχε δυναμώσει καὶ μποροῦσε νὰ δουλεύῃ. Ἔτσι ἡ κυρὰ Μαρία ἔκρινε καλὸ νὰ φορτώσῃ στὴ γυφτοπούλα καὶ ὅλες τὶς δουλειὲς τῆς Ἐμορφίας.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Πώ, πώ στοματάρα !

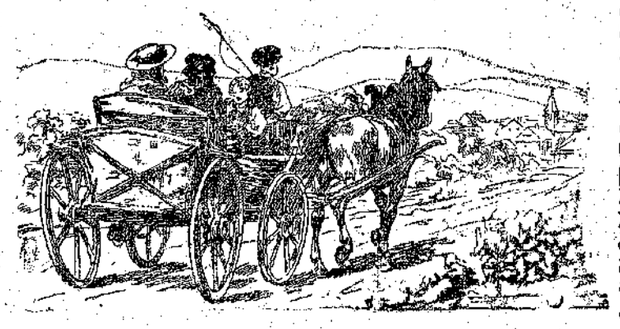

Ὁ Ἰωσὴφ κάθησε ἐμπρὸς στὴ θέση τοῦ ἁμαξᾶ. (Σελ. 149, στ. β')

Τί νὰ γράψῃ ἄραγε; (Σελ. 141. στ. α')

25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ πρώτη δίνει ἕνα Χριστό,
Ἡ δεύτερη μιὰ Ἑλλάδα·
Χαρὰ σ' ἐμὲ ποὺ θὰ γευτῶ
Τῆς τρίτης τὴ γλυκάδα !

[Παλιὸ ἐπίγραμμα τοῦ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ, παραλλαγμένο γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Νεολαία].

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΑ

Παιδάκια μιᾶς ἡμέρας, νεογέννητα,
Μὲ τὶς μυτοῦλες σας, τὰ στοματάκια [σας,
Μὲ τὰ μικρὰ μισόκλειστα χειλάκια
Τ' ὁλόδροσα, τὰ ὁλόλευκα
Καὶ τόσο ροδαλά,
Χεράκια ποδαράκια,

Παιδάκια μιᾶς ἡμέρας, νεογέννητα,
Γι' αὐτὴ τὴν εὐτυχία ποὺ προσφέρετε,
Σὰν σᾶς θωροῦνε νὰ γλυκοκοιμᾶστε
Χρυσῆ Ἐλπίδα τῶν ἑσπιτιῶν,
Ἀγγέλοι ὁλόγλυκοι,
Εὐλογημένα νᾶστε !

Καί, ὅταν στὰ ζεστὰ μαξιλαράκια σας,
Μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἀποκοιμιό- [σαστε
Κοντά σας καὶ σιγὰ λέει σ' αὐτί σου
—Ὦ θαῦμα— μιὰ γλυκειὰ φωνή : ‖
—Ἐγὼ σ' ἐσὲ ἀγουπνῶ,
Ὡραῖο μικρό, κοιμήσου.

Εἶν' ἡ φωνὴ αὐτὴ τοῦ φύλακα ἄγγελου
Σεῖς κοιμηθῆτε, μὴ φοβᾶσται τίποτε,
Ἀπ' τὰ φτερά του κάτω ὀνειρευτῆτε,
Τὰ σὰν τὸ χιόνι' ὁλόλευκα
Σᾶς προστατεύει αὐτός,
Ἥσυχα κοιμηθῆτε.

Παιδάκια μιᾶς ἡμέρας, νεογέννητα,
Μὲ τὸν παράδεισο, ἀπ' ὅπου ἐρχόσαστε
Κάποια λεπτὴ χρυσὴ κλωστὴ σᾶς δένει·
Μὲ τούτη τὴ χρυσὴ κλωστὴ
Ἀγνή, ἀκηλίδευτη,
Λευκή, ἡ ψυχή σας μένει.

Σ' ὅλα τὰ σπίτια σεῖς μικρά μου εἶσαστε
Ὅ,τι 'ναι στὸ χορτάρι τ' ὡριο λούλουδο
Ὅ,τι στὸν οὐρανὸ τὸ χρυσαστέρι
Ὅ,τι 'ναι καὶ στὴν καλαμιὰ
Σταλαγματιὰ νερὸ
Σὰν γέρνει στὸ ἀγέρι.

Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη ἔχετε
Ποὺ δὲν τὸ ἔχει τ' ἄστρο, καὶ τὸ πιὸ [λαμπρὸ
Ποὺ λείπει κι' ἀπ' τὰ πιὸ ὄμορφα λου- [λούδια
—Ἀλίμονό μας—ἔχετε
Δυὸ ἕτοιμα ν' ἀνοίξουνε φτερά,
Μικρά μας ἀγγελούδια.

Alph. Daudet *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι* [Β]

25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ 25η Μαρτίου, εἶναι μέρα ἱερὴ γιὰ κάθε Ἕλληνα.

Τὴν ἀνοιξιάτικη αὐτὴ μέρα, ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ὑψώνοντας στὴν Ἁγία Λαύρα τῆς ἐπαναστάσεως τὴ μαύρη Σημαία, ἔδωκε τὸ σύνθημα γιὰ τὸ ξύπνημα μιᾶς ἀλυσοδεμένης Ἑλλάδας.

Κι' ὁ κάθε Ἕλληνας ἤρθε αὐθόρμητα ν' ἀποθέση ὅ,τι πιὸ πολύτιμο καὶ ἀγαπητὸ εἶχε, ἀκόμα καὶ τὴ ζωή του, στὰ πόδια τῆς πονεμένης Μητέρας.

Μά γιὰ νὰ σπάσουν τὰ δεσμά της πόσο αἷμα χύθηκε, πόσες θυσίες χρειάστηκαν, πόσοι ἥρωες ἔπεσαν ! !..

Ἑλληνόπουλα ! Τὴ μέρα αὐτὴ ποὺ εἶναι ἀφιερωμένη σ' Ἐκείνους, ἐλᾶτε ν' ἀπευθύνουμε ἕναν εὐλαβικὸ χαιρετισμὸ στοὺς ἄγνους αὐτοὺς ἥρωας, στοὺς μεγάλους πατριῶτες ποὺ χρωστοῦμε τὴ σημερινὴ ἐλεύθερη ζωή μας κάτω ἀπ' τὸν γαλάζιο ἑλληνικὸ οὐρανό,

Γιοῦλι [Γ]

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΩΡΟ

Δὲν ἦταν κανένα ἀκριβὸ παιχνίδι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἢ ἀπὸ τὸ Παρίσι οὔτε κανένα πολύτιμο κόσμημα. Ἦταν ἕνα ἁπλὸ μπρούτζινο τριφύλλι (τὸ σῆμα τῶν ὁδηγῶν προσκόπων) ποὺ ἀπάνω του ἦταν χαραγμένος ὁ Φοίνικας καὶ ἀπὸ κάτω τὸ ρητὸν «Αἰὲν ἀριστεύειν».

Ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ καὶ ἡ ὑπερηφάνεια ποὺ ἔνοιωσα ὅταν τὸ ἔλαβα. Αἰσθάνθηκα ὅτι ἐμεγάλωσα ἀπότομα, ὅτι εἶχα γίνει ἐπιτέλους ἄξια γιὰ νὰ τὸ πάρω.

Ἀπὸ μικρὴ ὀνειρευόμουν αὐτὴν τὴν ἡμέρα.

Καὶ νά, ἔφθασε ἐπιτέλους.

Ἀλλὰ τώρα νοιώθω πόσα καθήκοντο ἔχω καὶ ἐγὼ ἀπέναντί του.

Ὑποσχέθηκα νὰ προσπαθήσω μὲ ὅλη μου τὴν δύναμη νὰ φανῶ ἀντάξια τῆς τιμῆς ποὺ μοῦ ἔγινε.

Καὶ ὅταν καμμιὰ φορὰ αἰσθάνομαι ἀπογοήτευση ἡ θέα του θὰ μοῦ δίνη θάρρος καὶ δύναμη.

Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μὲ ὁδηγῇ πάντοτε στὸν δρόμο τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν Πατρίδα.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν τὸ θεωρῶ ὡς τὸ καλλίτερο δῶρο ποὺ ἔλαβα ὡς τώρα ;

Τὶκ-Τὰκ [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Κατάσκοπος 83* ἀπορεῖ :

— Νὰ ἤξερα γιατὶ ὅταν τσακίζεται ἕνας ψύλλος κάνει κρότο !

Καὶ ὁ *Ντέτεκτιβ Φάντασμα* :

— Τόσο δὰ πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνεις, καϋμένε ; Ἀπλούστατα γιατὶ σπάζει ἡ ραχοκοκαλιά του !

Στέφανος τῆς Δόξης

ΜΗΝΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγγελίασας γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς στέλνουμε κάθε ἑβδομάδα τὸ φύλλον.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1938, φυλ. 86)

1.—Στὴ σελ. 313 στ. α' στίχ. 21 (Μαμουθ) λείπει ἡ λέξη : *σχέδια.*
2.—Στὴ σελ. 314 στ. β' στίχ. 30 (Μαμουθ) λείπει ἡ λέξη : *βόμβος.*
3.—Στὴ σελ. 314 στ. γ' στίχ. 1 (Μαμουθ) λείπει ἡ λέξη : *κανόνισε.*
4.—Στὴ σελ. 315 στ. γ' στίχ. 12 ('Αθ. Ἐπιστολή) λείπει ἡ λέξη : *ἀκτῖνα.*
5.—Στὴ σελ. 315 στίχ. 13 (Κωστάκης) λείπει ἡ λέξη : *κατάδικος.*
6.—Στὴ σελ. 316 στ. α' στίχ. 6 (Παραμύθι) λείπει ἡ λέξη : *κρυφῆ.*
7.—Στὴ σελ. 317 στ. β στίχ. 20 (Παραμῦθι) λείπει ἡ λέξη : *ἀπόφυγε.*
8.—Στὴ σελ. 318 στ. γ' στίχ. 61 (Τὸμ Σῶγερ) λείπει ἡ λέξη : *στεγμή.*
9.—Στὴ σελ. 319 στ. β' στίχ. 1 (Τὸμ Σῶγερ) λείπει ἡ λέξη : *πόνος.*
10.—Στὴ σελ. 320 στ. α' στίχ. 8 (Τὸμ Σῶγερ) λείπει ἡ λέξη : *ἤσυχος.*
11.—Στὴ σελ. 320 στ. β' στίχ 11 (Τὸμ Σῶγερ) λείπει ἡ λέξη : *νοστιμάδα,*
12.—Στὴ σελ. 322 στ. β' στίχ. 5 ("Εκτ. Διαγων.) λείπει ἡ λέξη : *παρακάτω.*

Σπάνια διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων παρουσίασε τόσες δυσκολίες, ἀλλὰ καὶ τόσο ἐνδιαφέρον. Γιατὶ μπορεῖ νὰ ἦσαν λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ βρῆκαν ὅλες τὶς λέξεις, ἀλλὰ πάρα πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔβαλαν τὰ δυνατά τους νὰ τὶς βροῦν. Καὶ τὶς 12 λέξεις δὲν τὶς βρῆκε παρὰ μόνον ἡ *Βασίλισσα Νεφερτίτι*, στὴ Μικρὴ Τάξη. Τὸ *Παναχαϊκὸν* ποὺ ἔρχεται ἀμέσως ὕστερα βρῆκε μόλις 9. Στὴ Μεγάλη Τάξη ὑπάρχουν παιδιὰ ποὺ βρῆκαν 10—11 λέξεις ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἡ ἀναλογία ἐκείνων ποὺ βρῆκαν ἀπὸ 7 καὶ κάτω. Τὴ μεγαλύτερη δυσκολία παρουσίασαν οἱ λέξεις *κανόνισε, κατάδικους* καὶ *παρακάτω.* Αὐτὴ τὴν τελευταία μάλιστα δὲν τὴν βρῆκε σχεδὸν κανείς. Ὅλοι τὸ εἶπαν *σήμερα ἡ τελευταία.*

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γκάλικ* [20Ε]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἴσις* [18Ε] *Δορελάϊ* [18Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μαργαρίτα* [16Ε], *Διακριτικὴ* [16Ε]. *Κίτρινη Ἀράχνη* [16Ε].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ : [ἀπὸ 14Ε] εἰς ἕκαστον : Νιέτεκτιβ Φάντασμα, Σίφουνας, Πρίγκηψ τῆς Ὀμίχλης, Ἁπλῆ Ζωή, Λευκὴ Καμέλια, Ὑδραιόπουλο, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Ἀνθρωπάκος, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, Λυγερή.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ : [ἀπὸ 12Ε] εἰς ἕκαστον : Κυρίαρχος Διαπλασόκοσμου, Μπετόβεν, Γαβριάς, Μερσεντές, Δοὺξ Ὀμπλιγκαντό, Ὀλυμπιονίκης, Ντανιὲλ Ντεριέ, Στέφανος τῆς Δόξης, Ὀρεσιβία, Βαρῶνος Δελλακάρτσερης, Ἀταλάντη, Ἀλεξία, Λαΐς Μπροῦνι, Πρόσκοπος, Σγουρό, Σκιά.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ : ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον : Ρεμῆς, Μάγισσα Λαλίγκα, Χαρά, Σιδεροσπάστης, Ρομνουσία Ἄρτεμις, Ἄπτερος Νίκη, Γαρύφαλλο, Δευδρί, Βασίλισσα τοῦ Χιοῦμορ, Ὀπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ, Καίτη Ματσάγγου. Ἄστρος Γλάρος, Καταιγίς.
Εὔφημος Μνεία, ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἕκαστον : Σαλωνίτισσα, Μιχαὴλ Στρογγκάφ, Ἴβυκος, Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα, Ἠλέκτρα, Μελαγχολικὴ Ὕπαρξις, Δοξασμένο Νησί, Ἔνδοξον Βυζάντιον, Στέλλα Βιολάντη, Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος, Μαρίκα Β. Παπαδοπούλου, Ἀπόστολος Θεοδώρου.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Βασίλισσα Νεφερτίτι* [20Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Παναχαϊκὸν* [18 Ε], *Μύρτα Φλώρη* [18 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μακεδὼν Πρόσκοπος* [16Ε], *Ξανθὴ Ὀρειβάτις*, [16Ε], *Γαλανομμάτα* [16Ε].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἕκαστον : Ἀττὲ Ἰράμ, Ἰωάννης Παγκράτης, Ἀρτανιάν, Σκυριανόπουλο, Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος, Αἰνος.
Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον : Μιτσουχό, Πειρακτήριον, Ἀγύριστο Κεφάλι, Διάνα, ΙΑ' Ὀλυμπιάς, Ἥρω Ἐμμανουηλίδου, Γ. Ε. Ἀποστολάκης, Κρητικὸ Προσκοπάκι, Ἥρω Σιδερῆ.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ : ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον : Κυκλών, Θεανὼ Δέκκα, Ὀνειρεμένη Πατρίδα, Θαλασσοταραχή, Μελαχροινὴ Κυπριωτοπούλα, Μόνα Λίζα, Περδικούλης, Ἡλιοπερίχυτη, Μαντάμ ντὲ Στάλ, Μιρέλα Γεωργιάδου, Γεώργιος Ροῦσσος, Ξανθὴ Κουκλίτσα, Ἄρης, Μάγκας, Συμπνητήρι, Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι, Νιόβη.
Εὔφημος Μνεία, ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἕκαστον : Μάγκας τῆς Φιλοθέης, Μαγεμένο Ρόδο, Θεατής, Αἴγλη, Τόμπολα, Κυψελιωτάκι, Σπῦρος Τόμπορος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 21 Μαρτίου 1939

ΕΙΧΑΝ μείνει πολλὰ γράμματα ἀπὸ τὴν παρασμένη ἑβδομάδα, ἔλαβα κι' αὐτὴν πολλὰ κι' ἔτσι ἔγινε πάλι. . . γραμματοπλημμύρα. Γι' αὐτὸ ἀπὸ λίγα λόγια θὰ πῶ σήμερα στὸν καθένα. . .

Ποιὰ θὰ ἐννοεῖς, *Φιλόσοφε* ; τὴν Ἔμπνευση ; Ἂς ἐλπίσω πὼς θὰ ἐπιφοιτήση καὶ πάλι γιὰ νὰ βρίσκης περισσότερες λύσεις. Ἤρθήκε ὁ Σόλλογος ;

Εὐχαριστῶ πολύ, *Μπετόβεν*, γιὰ τὶς εἰκόνες. Θὰ σοῦ φυλάξω τεθχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας», κι' ἂν τυχὸν θάχῃ δημοσιευθῆ αὐτὸ ποὺ ἔστειλες γιὰ τὸν κ. Φαΐδωνα, θὰ σοῦ τὸ στείλω δωρεὰν ὡς βραβεῖο.

Εἶδα, *Νίκη*, τί ὥραῖα ποὺ πέρασες στὸ Βόλο. Ἀλήθεια, ἐκεῖνο τὸ φυλλάδιο εἶχε πολλὰ δικά σου, ὥστε μὲ τὸ δίκιο σου εἶπες πὼς «βγῆκε γιὰ σένα».

Στέφανε τῆς Δόξης, θὰ προκηρυχθῇ βέβαια κι' ἄλλη. «Κυριακὴ» ἐντὸς τοῦ 1939, ἀλλὰ τὰποτελέσματά της θὰ βγοῦν τὸ 1940. Ἔτσι καθιερώθησαν τὰ νηστήσιμα μὲ τὶς ἀντιφάσεις τους, τί νὰ κάνουμε ; Ἔφερες ὅμως, οἱ αὐστηροὶ νηστευτές, ὅταν δὲν τρῶνε λάδι, δὲν τρῶνε οὔτε χαβιάρι...

Κι' ἐγὼ λυπᾶμαι, *Νίκης Στέφανε*, ποὺ θἀπογοητεύσης. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ; ἀφοῦ νομίζεις πὼς σὲ πῆρε τὸ «ὅριον ἡλικίας»... Παρηγορεῦμαι κάπως ποὺ θἀφήσης στὴ θέση σου τὸν ἐξάδελφό σου. Ὡστόσο πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ μεγάλο κι' ὡραῖο σου γράμμα.

Κυκλαμιά, ἔλαβα καὶ τὰ δυὸ γράμματά σου : καὶ τὸ παλιό, ποὺ τὸ ξέχασες μέσα στὸ τετράδιο, καὶ τὸ νέο, ποὺ τὸ ἔγραψες ἀρρωστη μὲ μολύβι. Περαστικά ! Καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Περιμένω λοιπὸν καὶ τοὺς βαθμούς σου. *Μελαγχολικὲ Ὀνειροπόλε*, γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν πρόοδό σου καὶ νὰ χαρῶ. Κάνεις καλὰ ποὺ δὲν ἀποθαρρύνεσαι ἀπὸ τὶς ἀπορρίψεις.

Μικρὲ Λόρδε, ἀφοῦ ἦλθες πρῶτος στὴν τάξη σου, δὲν σημαίνει ἂν ὁ βαθμός σου δὲν εἶναι καὶ τόσο μεγάλος. Φαίνεται πὼς σᾶς βαθμολογοῦν μὲ πολλὴ αὐστηρότητα, ποὺ ἐγὼ τὴν προτιμῶ ἀπὸ τὴν πολλὴ ἐπιείκεια. Ἔννοια σου, ὅλ' αὐτὰ τὰποτελέσματα θὰ βγοῦν γρήγορα, καὶ τῆς «Κυριακῆς»...

Ἡ ἀγγελία τοῦ Συλλόγου σας, *Κόμη φὸν Σπέερ*, δημοσιεύθηκε, ὥστε μπορεῖτε νἀρχίσετε τὴ δράση σας ποὺ τὴν περιμένει λαμπρή. Χαίρω ποὺ λαβαίνεις μέρος καὶ στὸ Διαγωνισμὸ τῶν Λύσεων. Γιὰ τὴν ἀναλογία τί σὲ μέλει ; Λύνε ὅσο περισσότερες Ἀσκήσεις μπορεῖς. Αὐτὸ εἶναι ὅλο !

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Ρομπὲν* τοῦ *Λόξλεϋ*. Ἐνέκρινα καὶ τὸ ψευδώνυμο τῆς νέας μου φίλης καθὼς καὶ τῶν ἄλλων, καὶ χαίρω γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ διαπλασιακὴ κίνηση στὴν τάξη σας. Ἐλπίζω ὅμως ἡ «Ζουρλοπαρέα» νὰ μὴν περιορισθῇ μόνο στό. . . «σφάλμα» τῶν ἀποκαλύψεων.

Χαίρω, *Γελαστὲ Πρόσωπε*, γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις. Πολὺ νόστιμο τὸ ἀνέκδοτό σου καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἄλλη φορὰ ἄμως αὐτὰ νὰ τὰ γράψης χωριστὰ κι' ὄχι σὰ συνέχεια τοῦ γράμματος. Ἡ Ἀγγελία σου ἔκανε 12,80, ἄρα ὀφείλεις δρ. 3,80. Τὴ Συλλογὴ σου θὰ τὴ φυλάξῃς νὰ μοῦ τὴ στείλῃς ὅταν θὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμὸς γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τοῦ 1940.

Καὶ σύ, *Ἀίνστάϊν*, θἀρχίσης ἀπὸ τώρα νὰ συνθέτης μιὰ Συλλογὴ Ἀσκήσεων, ποὺ θὰ μοῦ τὴ στείλῃς ὅταν θὰ ἰδῇς τὴ σχετικὴ προκήρυξη. Ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων εἶναι ἐτήσιος, ὥστε μόνο μιὰ φορὰ τὸ χρόνο δημοσιεύεται προκήρυξη. Γι' αὐτὸ δὲν εἶδες κομμιὰ ἀπὸ τὸ Δεκέμβρη.

Πολὺ καλὸς ὁ βαθμός σου, *Δωδωναῖε*, εὖγε ! Χαίρω ποὺ ὁ καθηγητής σας σᾶς εἶπε πὼς, ἂν θέλετε νὰ γράφετε καλὲς ἐκθέσεις, πρέπει νὰ διαβάζετε «Διάπλαση». «Ἐγχειρίδιον» ἔστειλα. Τὴν ἔκθεσή σου θὰ τὴ διαβάσω μὲ τὴ σειρά της καὶ θὰ σοῦ πῶ.

Ὑδραιόπουλο, ἔλαβα τὴν ἐπιταγή κι' ὅλα τἄλλα κι' εὐχαριστῶ. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ μεγάλο σου γράμμα, ὅπου εἶδα τί ὡραῖα πέρασες τὶς ἀποκριές. Κι' αὐτὴ ἡ διαπλασιακὴ μασκαράτα. . . Καὶ τοῦ χρόνου ! Χαιρετίσματα στοὺς «Μυστηριώ-Κατασκόπους».

Δὲν πειράζει, *Μικρὲ Ζωγράφε*, φτάνει νὰ μοῦ γράψης συχνὰ στὸ ἑξῆς. Πολὺ ὡραία ἡ μεγέθυνση τοῦ πορτραίτου, εὖγε. Τόμο 1929 ἔστειλα.

Χαίρω *Τρελλὲ Ἀεροπόρε*, ποὺ μπαίνεις καὶ στὴν κίνηση κι' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Περιμένω καὶ τὸ ψευδώνυμο τοῦ νέου μου φίλου κι' ἐλπίζω, τώρα ποὺ στὴν τάξη σας εἶσθε δυό, νὰ ἀγγράψετε κι' ἄλλους.

Μὲ χαρά, *Μικρομέγαλε*, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Εἶδα πόσο σοῦ ἄρεσε ὁ παλιός μου ἐκεῖνος τόμος ποὺ εἶχες, γιὰ παρηγοριὰ στὴν ἀρρώστεια σου, καὶ χάρηκα ποὺ εἶσαι τώρα καλά. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ νέου ψευδωνύμου σου. Ἔστειλα Ὁδηγὸ καὶ τὰ φυλλάδια ποὺ ἐζήτησες.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπό σένα, *Ἄλκη Θαλασσινέ*, γιατὶ πραγματικῶς μοῦ γράφεις συχνά. Ἀλήθεια, δὲν περιμένα μ' αὐτὸν τὸν ὄφιμο χειμῶνα, ἀλλά, καθὼς λὲς καὶ σύ, ἡ ἄνοιξη μπῆκε μ' ὅλα τὰ χιόνια, ποὺ σὲ λίγο θἀμλυώσουν. . . Τὰ Εὔσημα τοῦ 1938 δὲν τὰ εἶχα ἀκόμα καὶ δὲν ξέρω,

Κωνσταντῖνε Δ. Στεργιόπουλε, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ κάνεις γιὰ τὴ διάδοσή μου. Στὸ νέο μου φίλο ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἐξαρχῆς. Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας. Ἡ συμμετοχή σ' αὐτὴν εἶναι ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῶν ψευδωνυμοσάχων συνδρομητῶν. Ἀλλὰ γιατὶ δὲν παίρνεις καὶ σὺ ψευδώνυμο ; Ὄχι μόνο στὴ Σελίδα, ἀλλὰ καὶ στοὺς Διαγωνισμοὺς θὰ μπορῇς νὰ λαβαίνῃς μέρος χωρὶς νὰ πληρώνῃς χωριστὰ δικαίωμα συμμετοχῆς.

Ὀνειρεμένη Πατρίδα, τώρα λοιπὸν ποὺ προχώρησαν, οἱ «Θαλασσόλυκοι» σοῦ ἀρέσουν περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ «Γυφτοπούλα». Μὰ εἶναι, ὅπως λὲς καὶ σύ, κολοσσός. Ὁ Κίπλιγκ ἔζησε πολὺ στὴ θάλασσα κι' ὅλ' αὐτὰ ποὺ περιγράφει τὰ εἶδε καὶ τὰ ξέρει καλά. Τὸ γράμμα σου πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ σημείωσα τὴ «φαεινή» σου ἰδέα, γιὰ νὰ τὴ μελετήσω.

Χαίρω, *Παλιάτσε*, ποὺ τὸ ποίημα στὴ Φιλία εἶναι τῆς «ἰδικῆς σου ἱκανότητος», καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω μὲ τὴ σειρά του. Τἄλλα σου κομμάτια δὲν τὰ διάβασα ἀκόμα, ἀλλὰ γρήγορα θὰ σοῦ πῶ καὶ γι' αὐτά. Τώρα περιμένω τὶς ἐρωτήσεις σου καὶ τὴ Μαγικὴ Εἰκόνα.

Πράσινο Ἄλογο, τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνεκρίθη. Ναί, τώρα εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νἀρχίσης νὰ παίρνῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση καὶ σιγά-σιγά, νὰ διακριθῇς. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης συχνὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ θὰ προσπαθήσῃς νὰ μὲ διαβάσῃς ἀκόμα περισσότερο στὴν τάξη σου.

Ὄχι, *Γιασεμί*, μὲ τὸ παλιό σοῦ ἀπαντῶ καὶ σήμερα γιὰ τελευταία φορά. Ἐγὼ τὸ ἀγαποῦσα καὶ λυπήθηκα ποὺ τὸ ἄφησες χωρὶς σπουδαῖο, κατὰ τὴ γνώμη μοῦ λόγο. Ἐλπίζω νὰ σηκώθηκες πιὰ ἀπ' τὸ κρεββάτι. Μὴ φοβηθῇς τὴν ἐγχείρηση, ὅταν θὰ συναιώσῃς : εἶναι εὐκολώτατη καὶ θἀπαλλαχθῇς μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὸ κακό. Πόσα ὡραῖα μοῦ γράφεις σήμερα ! Πῶς ἤθελα νἄχω τόπο, νὰ πῶ τουλάχιστο στοὺς βραβευμένους τῆς Ζωγραφικῆς τὶς κρίσεις σου γιὰ τὰ σκίτσα τους. Ἀλλὰ ποῦ ! . . Ἐδῶ, βλέπεις, πρέπει νὰ σταματήσω.

Πολλά, πλεῖστα Διαπλασόπουλα μοῦ ἔγραφαν νὰ τοὺς φυλάξω ἀντίτυπο τοῦ τεύχους τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» γιὰ τὰ Πενηντάχρονα τοῦ Ἀρνοπούλου. Τώρα, ἄμα ἰδοῦν πὼς εἶν' ἕτοιμο—καὶ θὰ εἶναι σὲ λίγες ἡμέρες — πρέπει νὰ μοῦ στείλουν τὸ ἀντίτυπο, γιὰ νὰ τὸ λάβουν ταχυδρομικῶς,

ἢ νὰ ἔλθουν στὸ γραφεῖο μου νὰ τὸ πάρουν. Ὅσοι ἄλλοι τὸ θέλουν, ἂς μοῦ γράψουν. Γιατὶ λίγα σχετικῶς ἀντίτυπα τυπώνουνται γιὰ ἕνα τόσο πολυζήτητο βιβλίο καὶ τὰ περισσότερα θὰ τὰ πάρουν δικαιωματικὰ οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας». Ὥστε θὰ γίνῃ ἀνάρπαστο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἕως τὴν 30 Νοεμβρίου 1939. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγάρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Ἔβερεστ, ἀ. (ΝΚ), Δερβενάκια, ἀ. (ΔΣ). Βόσπορος, ἀ. (ΛΔ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Ἰωνία, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Ριχάρδον Λεοντόκαρδον*** (σὲ συγχαίρω ποὺ ἔγραφες καλὰ στοὺς διαγωνισμοὺς κι' ἤλθες πρῶτος') ***Χαράλαμπον Παγαγὸν*** (ἔστειλα τὰ φυλλάδια ποὺ ἐζήτησες') ***Ἠλιοπερίχυτην*** (φύλλα πρὸς ἀντικατάστασιν ἔστειλα· ὁ τόμος τοῦ 1908 ἔχει ἐξαντληθεῖ') ***Μαρινέλλαν*** καὶ λοιπές (τὰ ἔλαβα ὅλα κι' ἐξετέλεσα·) ***Ἴκαρον*** (περιμένω ὁσκίμασε κι' ἂν ἀποτύχῃς τὴν πρώτη φορά, δὲν πειράζει· Χαιρετισμοὺς στὴ μητέρα· ***Τὸμ Σῶγερ*** (ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα· τὸν τόμο θὰ τὸν ἔλαβες· εὐχαριστῶ πολύ·) ***Ρομπὲν τῶν Λάσων*** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ περιμένω· ***Σκιὰν*** (οἱ λύσεις δεκτές· ἔστειλα καὶ ἄλλες δυὸ δεσμίδες λυσόχαρτο τὴν 17 Μαρτίου') ***Ἐλβιράτην*** (μετὰ χαρᾶς· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση· γράφε μου·) ***Γιοῦλι*** (περαστικά· θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· τὰποτελέσματα τῆς Κυριακῆς δὲν θἀργήσουν· ἀλλὰ γιατί ἀπαισιοδοξεῖς ;) ***Νεῖλον*** (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα καὶ σοῦ ἔστειλα Ὁδηγὸ καὶ 4 δεσμίδες λυσόχαρτο· καλὴ ἀρχή· σὲ σημείωσα καὶ γιὰ τὸ τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας») ***Ντόκτορ Χ*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· μὰ μόνο μὲ τὰ Διαπλασόπουλα θἀλληλογραφῇς ; ὄχι καὶ μαζί μου ; . . ***Αἴγλην*** (κι' εἰς ἀνώτερα· δὲν θἀργήσουν καὶ ἀποτελέσματα Λύσεων·) ***Νεφέλην*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***20*** Μαρτίου θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 287ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Μαΐου.

186. Λεξίγριφος

Ἐπίθετο ἁπλὸ
Τὸ γράφω καὶ γελῶ·
Ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸ γέλιο
Τραβῶ στὴν ἐκκλησιά,
Νἀκούσω τὸ Εὐαγγέλιο. . .
Τί κοσμοχαλασιά !
Χαρούμενη γιορτή,
Μεγάλη τελετή.

Λοχαγὸς Ντρέβφους

187. Συλλαβόγριφος

Αὐτὸ τὸ αἰσθητήριο
Μὲ τἄρθρο του μπροστὰ
Μᾶς κάνει—τί μυστήριο !
Λαμπρόχρωμη θεά.

Μύρτα Φλώρη

188. Στοιχειόγριφος

Κάποιος Πάπας, λές, θυμώνει
Κι' ἕνα γράμμα του πετᾷ.
Μὰ μὲ τοῦτο μεγαλώνει,
Τόσο μάλιστα πολύ,
Ποὺ τἀστέρια ὅλ' ἀγκαλιάζει,
Καὶ τὸν Ἥλιο καὶ τὴ Γῆ !

Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

189. Αἴνιγμα

Ἔντομο, κι' ὀχληρὸ πολύ,
Τὸ ἀρσενικό μου.
Χώρα στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ
Τὸ θηλυκό μου.

Ἄσπρος Γλάρος

190. Ψαρονόκκαλον

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκωνται ἑξαρχῆς κατὰ σειράν : μάγισσα, γυνὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀρχαῖος σοφός, κοινὸν ὀρυκτόν, πόλις τῆς Βοιωτίας, πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἅγιον ζῶον, ἅγιον πτηνόν.

Μάγκας

191. Κρυπτογραφικὸν

1234567894	=Ἀρχαία βασιλόπαις.
251654	=Κρότος ὕδατος κτλ.
3954	=Πᾶς ἄνθρωπος.
4792954	=Ἀστήρ.
5234854	=Ὄρος πάσης ἐπιστήμης.
67894	=Θεά.
716254	=Δὲν εἶναι φίλος.
83654	=Φανταστικὴ ἱστορία.
94134	=Τὸ κάμνει ἡ ἕνωσις.

Δῶδῆ Ὀμπλιγκαντῶ

192. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

1, 2, 3, 4, 5 +—× — = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

Δωδωναῖος

193—200. Πτερωτὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος.

Πᾶσαι αἱ κατωτέρω ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτόν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὰ δὲ ἀρχικὰ τῶν λέξεων τούτων ἀποτελοῦν τὄνομα πτηνοῦ εἰς τὴν δημοτικήν, τοῦ ὁποίου τὸ φωνηεντόλιπον εἶναι : *αααα*.

1, Καρπὸς μὲ σκληρὸν φλοιόν· 2, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος· 3. Μεθυστικὸν ποτόν· 4, Διακοσμητικὸν δένδρον· 5, Ἥρως τοῦ 21 ἐκ τῶν πρώτων· 6, Κόλπος τῆς Ἑλλάδος ὄπου καὶ τὸ ἀνωτέρω ἀκρωτήριον· 7, Ἐπίθετον σύνθετον σημαῖνον τὴν γεῦσιν ἀώρων καρπῶν καὶ φαρμάκων· 8, Ἐπίθετον ἀπὸ σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, σημαῖνον ἄνεμον κτλ.

Μικρὰ Καλλιτέχνις

201. Φωνηεντόλιπον

τφλς-τ-τ-τ-τν-τ-νν-τ-τ-μτ-**

Αἶνος

185. Γρῖφος

τι
πά ! πά ! πά τι τι
Πὰν N δρᾷ
τι τι
τι

Βασιλεὺς Λὴρ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 2

10, Μισισιπῆς (μῦς, σῦς, ἵππεῖς). — 11. Σπόρος-Πόρος. — 12. Ζάκυνθος-ὑάκινθος.—13. Ὁ Σάρος, ἡ Σάρρα.

14.
Α Ρ Γ Ο Σ
Σ Ι Τ Ο Σ
Δ Υ Σ Ι Σ
Π Ρ Ι Ω Ν
Λ Ι Π Ο Σ
Β Ο Λ Ο Σ
Σ Ι Μ Ω Ν

15. ΣΑΡΠΗΔΩΝ (ἀηδών, Ρᾶ, Πάρνης, Ἥρα, Δώρα, ὥρα, νῆσσα).—16—20. Διὰ τοῦ Β : ***βάσις, βέλος, ὀβίς, βῆμα, ὀβελός***.—21- ΣΩΚΡΑΤΗΣ — ΚΟΡΙΝΘΟΣ (ἰΣάΚις, κΩνΟς, ἴΚαΡία, ΑΡεΙος, ΒΑρΝα, σΤῆΘος, ΔΗλΟς, ἰΣοΣκελές).—22. ***Ἀποθανέτω ἡ ψυχή μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.*** (ἀπὸ θὰ νε, τῷ ὕψει, χὶ μ' ου, μὲ τᾶ το, ν' ἄλλο Φίλων).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΘ'—253]

Διαπλασόπουλα, παρατείνομεν τὸν Διαγωνισμόν μας [ΔΘ'—142] ἕνα μῆνα ἀκόμη. Προσοχή ! Βραδεῖα 11 ἐκλεκτά. Σπεύσατε ! ! ! Περιμένομεν ἀπὸ λοιποὺς : Δεκατρεῖς, Κατασκόπους, «Ὀλυμπίους Θεούς», (περιμένετε ἀπαντήσεις), ΡαδιοΕλλάδα, Ὀπλιγκαντώ, Σκυριανόπουλο, Μελέαγρο, Σαρπηδῶνα, Ὀνειροπόλο, Μύρτα Φλώρη, Καταιγίδα, Ἠλέκτρα, Πρόμαχο τῆς Ἐλευθερίας, Δοξασμένο Ἀκρωτῆρι κλπ. κλπ. —Τρελλοπαρέα, περιμένομεν.

«ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ»

Σημείωσις. Πιθανῶς τὸ ***Πέντάθλο*** νὰ μεταβληθῇ σὲ. . . ***Τέτραθλο***, λόγῳ ἐλλείψεως Μ. Μυστικῶν.

[ΔΘ'—254]

Παρατείνοντας τὸν διαγωνισμὸν μῆνα, περιμένουμε ἀπὸ ὅλους «Ραδιο Ἑλλάδα», «13», «Κατάσκοπαι», «Διαβολάκια», «Ὀλύμπιοι Θεοί», «Ζουρλοπαρέα» (ταιριάσαμε), Λήρ, Ὀνειροπόλε, Μουζελέν, Νίκη, Ταίβλορ, Τζόκεϋ, Ἑρμίνα, Σήμεθ, Σκυριανόπουλο. Περιμένουμε ἀπαντήσεις σας, στὸ «ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ».—Λύσεις δεκτὲς οἱουδήποτε φυλλαδίου. «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΔΘ'—255]

Νεφερτίτι, Ἴσις, ἀπέραντη χαρὰ θὰ προξενήσῃ ἕνα γραμματάκι σας. Θέλετε ; ***Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος***

[ΔΘ'—256]

Ὑδραιόπουλο, Θαλασσοκράτωρ, μάθετε ὅτι ἡ ἱλαρὰ γιατρεύεται, ὄχι ὅμως καὶ οἱ ταραξίαι, καθὼς βλέπω !!!...

Μπιάνκα Σορέλλι

[ΔΘ'—257]

Καὶ βέβαια δὲ θὰ προσπαθήσω νὰ σ' ἀνακαλύψω. Ταχυδρόμε τῆς Λυών, ἢ Α,...η, Α...., ἀφοῦ σὲ ξέρω καὶ δὲν μ' ἐνδιαφέρεις !!!

Καλουδῶ

[ΔΘ'—258]

Στέφανε τῆς Δόξης, τὸ κομμάτι σας «Ἡ Μητέρα» μὲ συγκίνησε ἐξαιρετικά. Δεχθῆτε τὰ θερμά μου συγχαρητήρια.

Ἀδολὰρ

Τύποις Σ. Σαρνιάδου